

Eelotsusetaotlus, mille esitas Corte Suprema di Cassazione (Itaalia) 25. veebruaril 2008 — Ministero delle finanze versus Michele Franchetto

(Kohtuasi C-80/08)

(2008/C 116/21)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Corte suprema di cassazione

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Ministero delle finanze

Vastustaja: Michele Franchetto

Eelotsuse küsimused

1. Kas ühistutele antavad maksusoodustused, mis on sätestatud 1973. aasta presidendi dekreedid nr 601 artiklites 10, 11, 12, 13 ja 14, on kooskõlas konkurentsieeskirjadega, ja täpsemalt, kas need on kvalifitseeritavad riigiabiaks EÜ artikli 87 mõttes, arvestades eriti seda, et järelvalvesüsteem ning 1947. aasta seadusandlikus dekreedis nr 1577 sätestatud kuritarvituste tõkestamise vahendid ei ole piisavad?
 2. Eriti selleks, et kindlaks teha, kas vaidluse all olevad maksusoodustused on riigiabiaks kvalifitseeritavad või mitte — kas neid meetmeid saab pidada proportsionaalseteks ühistu taotletavaid eesmärke arvestades; kas proportsionaalsuse üle otsustamisel tuleb arvestada mitte ainult individuaalse soodustusega, vaid ka sellest korrast kui tervikust tuleneva eelise ja sellest tingitud konkurentsimoontonutusega?
- Eelmistele küsimustele vastamisel tuleb arvestada asjaolu, et järelvalvesüsteemi on hiljem oluliselt nõrgendatud äriõiguse reformiga, eelkõige seoses ühistutega, mis on 2004. aasta seaduse nr 311 tähenduses „peamiselt”, mitte täielikult liikmetevahelised.
3. Olenemata sellest, kas vaidluse all olevad maksusoodustused on riigiabiaks kvalifitseeritavad või mitte — kas ühistu õigusliku vormi kasutamist, isegi kui mitte arvestada pettuse või kelmuse võimalust, saab käsitada õiguse kuritarvituseks, kui seda õiguslikku vormi kasutatakse ainult või peamiselt maksude arvel kokkuhoiu eesmärgil?

Euroopa Ühenduste Komisjoni 27. veebruaril 2008 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (teine koda laiendatud koosseisus) 12. detsembri 2007. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 ja T-69/06: Iirimaa jt versus komisjon

(Kohtuasi C-89/08 P)

(2008/C 116/22)

Kohtumenetluse keeled: prantsuse, inglise ja itaalia

Pooled

Apellant: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: MM. V. Di Bucci ja N. Khan)

Teised menetluspooled: Iirimaa; Prantsuse Vabariik, Itaalia Vabariik, Eurallumina SpA, Aughinish Alumina Ltd

Apellandi nõuded

- Tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (teine koda laiendatud koosseisus) 12. detsembri 2007. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 ja T-69/06: Iirimaa jt vs. komisjon, mis edastati komisjonile 17. detsembril 2007;
- saata kohtuasjad läbivaatamiseks tagasi Esimese Astme Kohtusse;
- mõlema astme kohtukulude kandmine otsustada edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab oma hagi põhjenduseks kuus väidet, mis põhinevad ühelt poolt Esimese Astme Kohtu pädevuse puudumisel ja menetlusnormide rikkumisel, millega rikuti komisjoni huve (kaks esimest väidet), ja teiselt poolt ühenduse riigiabi valdkonda reguleeriva õiguse rikkumisel (kolmas kuni kuues väide).

Esimese väitega, mis jaguneb kaheks osaks, heidab apellatsioonkaebuse esitaja Esimese Astme Kohus ette, et ta rikkus dispositiivsuse põhimõtet ja tegi otsuse *ultra petita*, kuna esimeses astmes ei olnud ükski hagejaist esitanud väidet, mis põhineks nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli [88] kohaldamiseks (!), artikli 1 punkti b alapunkti v rikkumisel. Lisaks ei ole Esimese Astme Kohtu poolt omal algatusel tõstatatud väide põhjendamise puudumisel põhinev väide, mida kohus võib omal algatusel tõstatada, vaid sisuline väide, mis ei tugine toimikus esinevaid tõendeid.

Teises väites leiab apellatsioonkaebuse esitaja, et Esimese Astme Kohus on rikkunud võistlevuse ja kaitseõigusega arvestamise üldpõhimõtteid, kui ta tõstatab omal algatusel väite, mille üle ei olnud kunagi varem vaieldud ja millel ei olnud peatunud ka esimeses astmes toimunud menetluses.

Kolmanda väitega, mis jaguneb kolmeks osaks, väidab apellatsioonkaebuse esitaja, et Esimese Astme Kohus rikkus EÜ artikleid 230 ja 253 koosmõjus EÜ artikliga 88 ja riigiabiastjade menetlusreeglitega.

Ta väidab selle kohta esiteks, et vaidlusaluste meetmete kvalifitseerimist „uueks” abiks ei ole enam võimalik kahtluse alla seada komisjoni lõpliku otsuse peale esitatud hagi, kuna liikmesriigid ja teised huvitatud isikud võinuks selle kohta vaidlustada ametliku kontrollimenetluse algatamise otsuse. Kuna seda otsust ei olnud vaidlustatud, oli see muutunud lõplikuks ja lõplik otsus selle kohta kujutas seega pelgalt kinnitavat otsust, mida ei ole võimalik vaidlustada.

Apellant väidab teiseks, et akti õiguspärasust tuleb hinnata lähtuvalt nendest tõenditest ja sellest õigusest, mis eksisteeris selle akti vastuvõtmise kuupäeval. Samas käesolevas asjas ei võimalda ükski toimikus esinev dokument arvata, et vaidlusalused siseriiklikud meetmed ei kujutanud endast nende kehtestamise hetkel riigiabi.

Kolmandaks väidab apellant, et see ei ole igal juhul mitte komisjoni, vaid liikmesriigi ja vajaduse korral kolmandate isikute kohustus esitada tõendid selle kohta, et tegemist on olemasoleva riigiabiga. Niisuguste tõendite puudumisel ei saa komisjonil olla kohustust esitada sellekohaseid põhjendusi.

Neljanda väitega väidab apellant, et rikutud on EÜ artiklit 235 koosmõjus EÜ artikli 87 lõikega 1 ja EÜ artikli 88 lõikega 1, kuivõrd Esimese Astme Kohus tuvastas, et ei olnud esitatud põhjendusi seoses aasta määruse (EÜ) nr 659/1999 artikli 1 punkti b alapunkti v kohaldamisega, kuigi seda sätet saab kohaldada üksnes abile, mis ei ole selle rakendamise hetkel riigiabi ja kuna komisjon tõendas esimeses astmes vaidlustatud otsuses, et vaidlusalused meetmed olid alati olnud riigiabi nende rakendamise hetkest alates. Lisaks ei olnud keegi menetluspooltest väitnud, et ühisturg oleks arenenud selliselt, et meetmed, mis nende rakendamise hetkel ei olnud riigiabi, muutusid hiljem riigiabiks.

Viiendas väite tugineb apellant samade normide ja määruse (EÜ) nr 659/1999 artikli 1 punkti b alapunkti v rikkumisele, kuna Esimese Astme Kohus pani nõukogu ja komisjoni esitatud deklaratsioonide tulemusena komisjonile konkreetse põhjendamiskohustuse seoses selle viimati nimetatud artikli kohaldamisega. Apellant oli aga tõendanud ühemõtteliselt, et Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa niisugusel deklaratsioonidel olla mingit mõju siseriiklike meetmete hindamisele

lähtuvalt riigiabi puudutavaist ühenduse normidest, kuna riigiabi ja olemasoleva abi mõisted on rangelt objektiivsed mõisted.

Kuuenda väitega väidab apellant, et Esimese Astme Kohus rikkus EÜ artikli 88 lõikeid 1 ja 2, EÜ artiklit 253 ning määruse (EÜ) nr 659/1999 artikli 4 lõiget 4 ja artikli 6 lõiget 1, kuivõrd ta tühistas komisjoni otsuse terves ulatuses, mille hulka kuulub ka selle otsuse osa, mis käsitleb ametliku kontrollimenetluse pikendamist ajavahemikule pärast 31. detsembrist 2003. Esimese Astme Kohus ei selgitanud aga mingil moel, kuidas määruse (EÜ) nr 659/1999 artikli 1 punkti b alapunkti v puudutav põhjenduste puudumine mõjutas seda osa otsusest. Lisaks eiras see kohus ka põhimõtet, mille kohaselt siis, kui liikmesriik ei esita mingeid tõendeid selle kohta, et kõnealused meetmed on olemasolev riigiabi, peab komisjon neid käsitlema kui uut riigiabi ja lähtuma EÜ artikli 88 lõikeis 2 ja 3 ette nähtud menetluslikust raamistikust.

(¹) EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339.

28. veebruaril 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Belgia Kuningriik

(Kohtuasi C-92/08)

(2008/C 116/23)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: G. Rozet ja J. Enegren)

Kostja: Belgia Kuningriik (esindaja: D. Haven)

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Belgia Kuningriik ei ole vastu võtnud kõiki vajalikke õigus- ja haldusnorme nõukogu 22. juuli 2003. aasta direktiivi 2003/72/EÜ, millega täiendatakse Euroopa ühistu põhikirja töötajate kaasamise osas (¹), täitmiseks või ei ole taganud, et tööturu osapooled kehtestaksid kokkuleppel vajalikud meetmed, või vähemalt ei ole komisjoni neist teavitanud, siis on Belgia Kuningriik rikkunud selle direktiivi artikli 16 lõikest 1 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.